

Øjeblik bleven noget slukøret men havde iøvrigt ikke ladet sig Nederlaget gaa synderlig nær til Hjærtet. Med et Smil og sit sædvanlige Skuldertræk havde han, da han kom hjem, kastet sine Tegneruller og Beregninger ned i Kommodeskuffen og hurtig fundet Trøst i gode Venners Selskab.

Senere havde han et Par Gange — trods sin Lærers strenge Advarsel — taget sit Arbejde frem igen til fornyet Prøvelse men uden at have haft tilstrækkelig Ro i Sindet til mere end rent lejlighedsvis at beskæftige sig dermed. Nu skulde der tages fat for Alvor. Og han vilde ikke helme, før han havde enten overvundet alle Vanskelighederne eller fuldt ud godtgjort for sig selv Planens Umulighed. Der paakom ham med ét ved Synet af disse gamle Tegninger en Utaalmodighedens Arbejdsfeber, en ubændig Trang til en fornyet Anspændelse af alle sine Evner. Han formelig længtes efter en Gang igen at føle sine Øjne svide af Overanstrengelse, at staa op om Morgenens med Solen efter bare tre Timers Søvn og have Hovedet fuldt af femcifrede Tal, der summede derinde som Bier i en Bikube.

Han tvivlede ikke om, at det ved en eller anden heldig Omlægning af Kanallinjerne tilsidst skulde lykkes ham at finde Opgavens Løsning. Og naar det virkelig lykkedes ham, og han kunde faa sine Udkast offentliggjorte i et teknisk Tidsskrift, vilde Almenheden sikkert hurtigt faa Øj-